

KAJ HOČEMO?

Nov slovenski list je tu in potrebno je naši javnosti povedati, zakaj je tu, kaj hoče, kakšni so njegovi cilji in kakšna so njegova pota za doseg te ciljev. Le naivni otročaji pričenjajo nekaj, ne da bi vedeli kaj, kako in zakaj. Mislijo si pač: začnimo nekaj, pa naj bo, če kar hoče, samo da bo nekaj. Vsako resno in pozitivno delo pa mora biti smotreno. Tem popolnejše smotrenosti pa je potreba pri pričujanju časopisa, ki naj bo nekaka duša vsega dela in mišljenja svojih čitateljev. Imamo sicer tudi izjeme, med katerimi smo tudi Slovenci "časno" zastopani; toda izjeme niso merodajno pravilo.

"Bodočnost" je začela izhajati na splošno željo milwauških rojakov, ki so uvidevali nujno potrebo po lastnem listu. Iz živahnega društvenega življenja na vseh poljih se je pojavilo toliko nujnih potreb in zahtev, da je bilo docela nemogoče potem drugih časopisov obdelati vsa vprašanja. In ako bi bilo to tudi mogoče, bi to ne imelo zaželjenega vspeha, ker danes noben list ni tako razširjen, da bi dosegal vsaj večino naselbine. Vsaka obsežnejša agitacija za eno ali drugo dobro stvar je bila vsled tega popolnoma nemogoča, kar je v veliki meri oviralo napredek naselbine, katera vsebuje vse predpogoje, da postane prva med slovenskimi naselbinami v Ameriki, v kolikor se to tiče napredka, sloge in edinosti. Poleg tega pa milwauška naselbina tudi po številu ne zaostaja daleč za največjimi naselbinami. Gotovo prav nič ne pretiravamo, ako cenimo število tukajšnjih Slovencev na nad pet tisoč. Ako se upošteva to število ter splošna naprednost milwauških rojakov, potem mora vsakdo brez ugovora pripoznati opravičenost novega lista za Milwaukee, komur ne narekuje sodbe sebičnost in zavist.

"Bodočnost" so torej poklicale v življenje nujne življenske potrebe, na podlagi česar je izdajateljstvo iste prepričano, da jo bodo iste potrebe tudi podpirale, vzdrževale ter privedle do popolnega vspeha, in to tem sigurnejše, ker bo "Bodočnost" storila vse v svojih močeh, da zadosti tem potrebam. S tem pa nikakor ne mislimo, da namerava biti list samo lokalnega pomena, nikakor ne. S tem, da se bo list intenzivneje pečal s potrebami ene naselbine, bodo v njegovem delu zainteresirane tudi druge naselbine, kajti, kar je za napredek ene naselbine dobro in priporočljivo, je z redkimi izjemami dobro in priporočljivo tudi za druge, zlasti v kolikor se to tiče podrobnega narodnega izobraževalnega dela, katero bo naš list vselej in povsod propagiral, dobro vedoč, da je vsak pozitiven napredek med širšimi masami preprostega ljudstva brez tega dela nemogoč, pa bodisi v politiki ali gospodarstvu ali v splošnem kulturnem oziru. Ta trditev je logična ter jo ob enem potrjuje zgodovina kulturno višje stoječih narodov. Podrobno delo je predpogoj splošne ljudske izobrazbe in izo-

brazba je predpogoj spoznanja razrednih interesov, na čemer slojni ves politični in gospodarski razvoj. Ako torej hočemo, da bo naš napredek resničen, popoln in splošen, a ne enostranski, luknjičav in namišljen, tedaj moramo nastopiti pot izobraževalnega dela, ki ima biti podlaga vsemu našemu gospodarskemu in političnemu stremljenju. Izkušnje namreč dokazujejo, da rodi enostranost v izobrazbi najčestje fanatizem, ozkosrčnost, pretiravanje dejstev in strankarsko pedantstvo. Kdor si hoče postaviti mogočno stavbo, mora pred vsem zgraditi trden in zanesljiv temelj okrog in okrog, a ne samo na enem mestu. Isto velja za stavbo mišljenjske samostojnosti.

Da je v našem narodnem življenju nekaj slabega, nepopolnega, gnjilega, in čisto niti ne vemo kaj, to dokazuje dejstvo, da smo Slovenci veliki v majhnem, da se pehamo za brezpomembne malenkosti in formalnosti, dočim vsaka večja, lepša in koristnejša ideja zaspi že v povojih. Drug dokaz za to trditev so vsakdanje pritožbe, da Slovenci nikamor ne pridemo, da se ne zavedamo važnosti časa, v katerem živimo, da smo drugim narodom pogostokrat v posmeh in preziranje, in kar je najobčutnejše, za predmet najbrezobzirnejšega izkoriščanja. Ali se pa je temu čuditi? Vedimo, da je od 150.000 Slovencev v Ameriki le 5—10,000, ki imajo smisel za kulturni napredek. Vsa ostala ogromna masa pa je zanj mrtva, kakor tudi za vsako sodelovanje z narodom kot celoto. Vse lepe besede, vsi lepi stavki, vsi podučni članki, namenjeni nji, so zanj brez pomena, ker jih ne čita. Čita jih pa zato ne, ker vsled kulturne zaostalosti ne čuti nobene potrebe za to. Ta trditev pa je pojmljiva v dejstvu, da se ta ogromna večina še ni naučila misliti dlje kot od sklede do ust. Kako naj potem pričakujemo sodelovanje od te mase, ako ta masa za nas spi in vsled tega ne ve, kaj svet od nje zahteva. Kako naj potem sedeluje pri napredku človeštva? Da bi se o tem poučila ter tako spoznala smer svojih koristi in na podlagi tega spoznanja sodelovala s skupnostjo v tej smeri, tega po tuji krivdi ni zmožna. So pa plasti v tej masi, ki sicer deloma pojmujejo svoje dolžnosti do skupnosti, a jih vsled omejenosti in številnih pomislekov ne izpolnjujejo, ker imajo zavest, da se jih hoče porabiti samo za predmet, s pomočjo katerega si hočejo vodilni krogi pomagati sami sebi. Slovenci smo že po naravi podvrženi neslogi in nezaupljivosti. Toda s tem bi se dalo še na kak način izhajati, da nismo doživeli številnih britkih razočaranj. Ta skeptičnost in nezaupljivost sta tem lažje razumljivi, ako pomislimo, da se je za širšo maso malokdo brigal razven tedaj, ako je kaj rabil od nje, in do danes je to naše zapuščeno ljudstvo še malo prejelo, česar ne bi drago plačalo. Kadar se je trkalo na njihova vrata se jih je samo pozivalo: daj, in daj; redko se jim je reklo: na, vzemi! S

tem pa nikakor nočemo ničesar očitati enemu ali drugemu posamezniku, temveč navajamo to le v konstatiranje sedaj obstoječih dejstev. Trden sklep za poboljšanje je šele tedaj mogoč, ko poznamo svoje grehe in pomanjklivosti. Vsekakor je lepše in možatejše priznati napako ter jo skušati odpraviti, kakor pa jo prikrivati in olepšavati. Da je nam treba temeljitega izboljšanja na izobraževalnem polju, to nam bo pritrtil vsakdo, ki ima količkaj poznanja o resničnem stanju slovenskih naselbin, med katerimi je samo par častnih izjem.

Izobraževalno delo je bilo in je prepuščeno samo sebi. Tu pa tam se je včasih čula kaka beseda po izboljšanju in se storil kak korak v tej smeri, a kakor toliko in toliko drugih lepih idej, so tudi ideje o izobraževalnem delu ostale le ideje. Naše podporne organizacije so postavile v svoja pravila lepo doneče stavke o izobraževalnem delu, a tudi tu so besede ostale le besede brez uresničenja. Imamo sicer eno tozadevno častno izjemo; a tudi pri tej se ne more govoriti o večjih uspehih. Naše časopisje je temu vprašanju posvečalo le toliko pozornosti, kolikor je bilo slučajno neizogibno. Intenzivneje se z njimi ni nihče pečal. Tako je ostalo to polje podrobnega izobraževalnega dela neobdelano. Zavedajoč pa se velike važnosti in potrebe ljudske izobrazbe se podaja "Bodočnost" na to neobdelano polje s trdno in resno voljo obdelati je po svojih najboljših močeh.

Podrobno narodno delo obstoji v tem, da se skuša pridobiti za napredek človeške družbe mrtve člane naroda za smotreno kulturno delo, ki omogočuje posamezniku, kakor tudi narodom boljše in popolnejše življenje. Za doseg tega namena so najuspešnejša sredstva izobraževalne organizacije, kakor: pevska, dramatična, godbena, telovadna društva, zlasti pa knjižnice in čitalnice.

Te organizacije so najuspešnejše zato, ker nudijo poleg izobrazbe, tudi zabavo in zato zanje ni težko pridobiti članov in sodelavcev. Človeški naravi je prirojena želja po zabavi. Ako nas delavec ne dobi druge zabave in razvedrila, jo hodi potem iskat tje, kjer je pravzaprav ni in bi bilo za njegovo zdravje in žep bolje, da bi ne šel. Temu nasproti pa težko dobimo slovenskega delavca, ki bi ne imel veselja in zanimanja za petje, godbo, telovadbo ali dramatiko. Le človek, ki je zgubil vso življenjsko energijo ter ves smisel za vse, kar je lepega in vzvišenega, tak človek je mrtev za vse to. Kdor pa je enkrat član pevskega, dramatičnega ali kakega drugega izobraževalnega društva, tega tudi ni težko pridobiti za druge koristne organizacije. Ako smo pridobili izobraževalnemu društvu člana, to pomenja da smo pridobili človeški družbi novega delavca, ki bo s tem, da bo deloval za kulturni napredek v svojem lastnem narodu, obenem tudi deloval za napredek svojega stanu in človeštva sploh. In s tem je dosežen naš cilj.

VABILO NA NAROČBO.

Prva številka "Bodočnosti" je izšla. Sedaj je od Vas, slovenski delavec odvisna usoda tega novega lista. Z Vašo pomočjo list stoji in napreduje, brez Vas mu je usojen pogin. Zato pa nikakor ni vseeno, če se Vi zavedate velike važnosti tega lista za izobrazbo in napredek slov. naroda v Ameriki, ali ne. Resnica je torej, da rabite Vi "Bodočnost" ter da rabi "Bodočnost" Vas; kajti izobraževalno delo, katero ta list propagira, se tiče vsakega posameznika, kakor vseh Slovencev v Ameriki. Zlasti veliki važnosti pa bo "Bodočnost" za Slovence v Milwaukee in v državi Wisconsin sploh. Poleg propagande izobraževalnih sredstev bo Bodočnost poročala o najvažnejših svetovnih pojavih. Veliko pažnje pa bo posvečala lokalnim razmeram, ker je v njih veliko njenega programa zapopadnega.

Bodočnost izhaja vsak petek na štirih straneh. Naročnina za Milwaukee in vse Združene države znaša:

Za celo leto.....	\$1.50
za pol leta.....	.75
za četrt leta.....	.40

Ta naloga nikakor ni majhna in lahka, tega se "Bodočnost" zaveda v polni meri. Da, tako velika je ta naloga, da se da povoljno izvršiti le s složnim sodelovanjem vseh za izobrazbo in napredek ameriških Slovencev vnetih elementov, ki bodo nedvomo drage volje zastavili vse svoje sile v to delo v zavesti, da je to delo najkrajša in najuspešnejša pot do boljše bodočnosti. Naj ne bo naselbine, ki bi ne imela enega ali več izobraževalnih društev. Ako ni mogoče ustanoviti pevskega društva, naj se ustanovi dramatično ali kako drugo. Povsod pa naj se osnujejo čitalnice in knjižnice. Ker so pa ravno knjižnice, ki so najvažnejši izobraževalni faktor, zvezane s precejšnjimi denarnimi žrtvami, kakršnih bi zlasti manjše naselbine ne mogle prenesti, bo naš list z vsemi močmi deloval na to, da se to delo organizira ter ustanove takozvane potovalne knjižnice, ki omogočujejo čitanje knjig tudi v najmanjših naselbinah.

List torej ne bo delal nikake konkurence, ker si je začrtal popolnoma nov delokrog, delokrog, ki bi brez njega ostal neobdelan.

V tej zavesti prihaja "Bodočnost" med ameriške slovenske delavce.

GRŠKI KRALJ USTRELJEN.

Minuli torek je bil v Solunu ustreljen grški kralj Jurij, ko se je sprehajal po ulicah v družbi enega spremljevalca. Napadalec njima je nekoliko časa sledil kar je vzbudilo pozornost kraljevega spremljevalca. Opozoril je kralja o tem. Kralj se je na to obrnil, a v tem hipu je počil strel, ki je zadel kralja v srce. Umril je nekaj minut pozneje.

Napadalec in njegovega tovariša so prijeli. Ker je bil Salum turška trdnjava, a so jo Grki za-

Za tujezemstvo pa:
za celo leto.....\$2.00
za pol leta..... 1.00
za četrt leta..... .50

Ako se upošteva, da je list tednik in da so s tednikom združeni veliki stroški, tedaj mora vsakdo priznati, da naročnina nikakor ni previsoka. Prepričani smo, da bo vsak zaveden Slovenec z lahkoto žrtvoval te cente ter tako pomagal listu do vspeha, sebi pa do kulturne povzdige.

Rojaki čitatelji! Tu imate list, katerega ste si želeli in katerega ste bili tudi potrebni. Na Vas samih je sedaj ležeče, kako bo list izvrševal svojo nalogo. V čim večji meri se bodete vi zavedali svojih dolžnosti do lista, v tem večji meri se bo list zavedal svojih do Vas, tem popolnejši bo, tem zanimivejši in večji.

Vsak slovenec v Ameriki, zlasti v naši državi, mora postati naročnik "Bodočnosti", to naj bo geslo vsakega za napredek vnetega rojaka. Zatorej vsi na delo za Bodočnost!

Uredništvo "Bodočnosti".
322 Reed st., Milwaukee, Wis.

vzeli meseca decembra, se je spočetka mislilo, da je napadalec Turček, ki se je hotel na ta način maščevati nad Grki. Pozneje se je pa dogladilo, da je napadalec Grk. Imenuje se Aleko Schinas. Pravi da je bil jezen na kralja, ker mu ta ni dal denarja, za katerega ga je prosil, kar pa gotovo ni resnica. Umor ima nedvomno svoje vzroke kje drugje. Nekatera poročila trdijo, da je morilec slaboumen, druga, da je anarhist itd.

Njegov naslednik na grškem prestalu je njegov najstarejši sin Konstantin, ki je vrhovni poveljnik grške vojske v sedanji balkanski vojni.

POLOŽAJ NA BALKANU.

Mraz in sneg sta balkanske bojevnike prisilila, da so za nekaj tednov prenehali z bojnim klanjem. Toda že prvi gorkejši dnevi so izvabili počivajoče armade v boj proti sovražniku. Kakor prej, so tudi sedaj Turki tisti, ki so povsod tepeni. Grki so jim vzeli trdnjavo Janino na jugovzhodu, Črnogorci in Srbi pritiskajo na trdnjavo Skader in Bolgari si utegnejo vsak čas osvojiti Drinopolje. Najnovejša poročila trdijo, da so Turki v tej zadnji trdnjavi pripravljene udati se pod pogojem, da smejo z orožjem oditi. Bolgari pa s tem niso zadovoljni, temveč hočejo popolne zmage; to pa zlasti zato, ker so Grki z osvojitvijo Janine dobili pravico do večjega plena, seveda na škodo Bolgarije.

Iz druge strani se pa poroča, da se hočejo velevlasti zavzeti za balkansko vprašanje ter narediti konec vojne. To so seveda le domnevanja in besede in konec vojne bo nedvomno docela drugačen. Kakor hitro padeti še trdnjavi Skader in Drinopolje, je stališče Turčije nevzdržljivo. Sprejeti bo morala pogoje, kakršne ji bodo diktirali zmagovalci.

ZABAVNI DEL.

NOVICA.

Po trgu se je raznesla novica, da je Matej Lečuj vtopil v reki svojo hčerko. Hotel je utopiti tudi starejšo ali ta se mu je izprosil. Odkar mu je umrla žena, se mu je zdelo, da se je ves svet zrotil proti njemu. Ker je bil vedno potr in zamišljen, je pri delu napravil čisto kako nerodnost, vsled česar so ga odpustili. O tedaj naprej je živel v veliki bedi s svojima hčerkama. Cele dve leti se je ze ubijal z njima sambogve kako. Nihče ni vedel kako živi in kaj dela, ker je stala njegova bajta ven iz trga. Nekateri so pravili čudne stvari o njem, o nepopisni revščini in pomanjkanju. Hotel se je baje celo drugič oženiti, a ga nobena ni marala. Ako bi bila samo otroka, bi to ne bilo tako hudo, toda pred stradanjem je imela vsaka strah. Vse to ga je privedlo do obupa.

Ves trg je govoril o njem tisti večer. Prišel je domov v podvečer in našel hčerki na peči.

"Tata, jesti hočevi," je rekla starejša, Hanca.

"Mene pojejti, kaj naj vama dam za jesti? Tukaj imati kruha, natlačiti se ga!"

In dal jima je košček kruha in deklici ste se vrgli na kruh, kakor dva lačna psa na golo kost.

"Rodila vaji je in pustila meni na vratu; zemlja jo naj izvrže! In smrt nekje hodi, da bi vsaj vaji dve polomila ali k vama ne pride! Te bajte bi se še smrt ustrašila!"

Dekletci nisti poslušali očetovih besed, kajti tako je bilo vsak dan in navadili ste se temu. Jeli ste na peči kruh a pogledati na nji je bilo grozno in milo. Bog ve kako so se te drobne kostice držale skupaj? Samo štiri črne oči, so bile žive in velike. In zdelo se je, da so te štiri velike oči težke, kakor svinčec in da bi ostalo telo odnesel veter, kakor perje, če ne bi bilo teh štirih oči. A zdaj ko ste jedli suhi kruh, se je zdelo, kakor da bodo koščice v obrazu popokale.

Matej je gledal na nji iz klopi in nehote si je pomislil: "mrlič!" in tako se je vstrašil, da ga je oblihl pot. Bilo mu je, kakor da mu je nekdo položil težak kamen na prsa. Dekleti sta grizli kruh a on je padel na zemljo in trepetal, toda neprenehoma ga je nekaj vleklo, da bi pogledal na nji in si pomislil: "mrlič!"

Nekoliko dni sem se je bal Matej sedeti v bajti, vedno je hodil okrog sosedov in ti so si pripovedovali, da mu je hudo in da se jako muči. Potemnel je in oči so mu zapadle tako globoko, da niso takorekoč nič več gledale na svet, ampak le na ta kamen, ki mu je dušil prsa.

Nekega večera je prišel Matej v bajto, skuhal je otrokoma krompir, osolil ga je in vrgel jima ga gori na peč, da bi ga jedli. Ko ste se najedli, rekel jima je:

"Pojditi doli s peči, da pojedemo nekam v vas."

Dekleti ste zlezli s peči. Matej je navlekel na nje nekakšne cape, vzela manjšo, Dorko v naročje, drugo, Hanco, prijel za roko in odšel z njima iz bajte. Dolgo je šel po lokah in vstavil se na bregu. V mesečini razprostirala se je po dolini reka, kakor veliki pramen tekočega srebra. Matej se je zdržnil, zakaj leskeča reka ga je zgrozila in kamen na prsih je postal težji.

Zadihal se je in komaj je udrazil malo Dorko na roki.

Spustili so se doli, k reki. Mateju so peli zobje, da se je nesel glas po lokah in čutil je v prsih dolg ognjen trak, ki ga je pekel v sreču in v glavi. Že blizu reke ni mogel iti več počasi, spustil je Hanco in stekel doli. Tekla je za njim. Matej je hitro vzdignil Dorko v zrak in jo z vso silo vrgel v vodo.

Postalo mu je laglje in hitro je rekel:

"Povedal bom gospodi, da ni bilo druge pomoči več! ni bilo niti kaj jesti, niti s čim zakuriti v bajti, niti za oprati kaj, niti s čim omiti si obraz in ničesar drugega! Kazen bom sprejel, kajti skrivil sem; tudi na vislice pojdem, če bo treba!"

Poleg njega je stala Hanca in govorila je ravno tako hitro:

"Tata, ne utopite me, ne utopite me, ne utopite me!"

"Ker torej prosiš, te ne bom, ali bilo bi ti boljše in meni je to vse eno viseti za eno ali za dve. Od majhnega boš v bedi, potem pojdeš za doviljo k židom in zopet bodeš v bedi. Kakor hočeš!"

"Ne utopite me, ne utopite!"

"Ne, ne, ne bom ali Dorki je lepše, kakor bo tebi. Vrni se torej nazaj v trg a jaz se grem nazniti. Glej, pojdi po tej stezi vedno naprej, naprej na breg in ko prideš k prvi bajti, pojdi notri in reci, da je tako in tako, tata me je hotel utopiti, ali jaz sem se izprosil in prišla sem k vam, da me pustite pri vas čez noč. In jutri jim reci, naj te vzamejo v službo k otrocim. Nu, pojdi zdaj, noč je!"

In Hanca je šla.

"Hanca, Hanca, tukaj imaš palico. Če bi te napadel pes, bi te raztrgal a tako palico se mu lahko ubraniš."

Hanca je vzela palico in je odšla po lokah.

Matej si je slekel čevlje, da bi prešel reko, zakaj tukaj je šla pot k mestu. Komaj je napravil par korakov, že mu je zmajkalo tal. Vrtinec ge je zasukal. Čula sta se še dva klica: "Hanca, Hanca", in tiha noč je zopet zavlada nad pokrajino.

NJEGOV ZNAČAJ.

Gospod Janez Krakar, posestnik trinadstropne hiše, je sedel, oblečen v črno salonsko suknjo, v najlepše opremljeni sobi svojega stanovanja in je čakal na obisk gospoda Jovana Krtačarja, bivšega oficirja in sedanjega zavarovalnega akviziterja, katerega je bil pisмено povabil k sebi na prijateljski pomenek.

Gospod Ivan Krtačar se je bil namreč približal najstarejši hčeri gospoda Janeza Krakarja, da, glasom slovesnega priznanja gospodične Ljudmile Krakarjeve ji je gospod Ivan Krtačar že dva dni pozneje razodel svojo ljubezen in jo vprašal, če bi ga vzela. Gospodu Janezu Krakarju se je vsled tega zdelo potrebno, da nemudoma povabi gospoda Jovana Krtačarja na "prijateljski pomenek."

"Veš, moja ljuba žena," je dejal svoji boljši, 126 kilogramov težki polovici, "meni je že dovolj takih čestilcev, ki hodijo šest tednov k meni na večerjo, potem pa kaj izvedo in izostanejo."

Gospod Jovan Krtačar je vstopil. Bil je mlad, eleganten mož, ki se je držal oficirsko in o katerem je šel glas, da je postal izvrsten

akviziter. Gospod Janez Krakar ga je prijazno sprejel in mu stisnil s svojimi furmanskimi prsti rokó tako krepko, da je kar otekla ter mu ponudil stol in cigarete.

Potem se je gospod Janez Krakar odkašljaj in je začel govoriti.

"Čestiti gospod Krtačar! Moja ljuba hčerka Ljudmila mi je kot dobro vzgojen otrok razodela skrivnost svojega srca. Povedala mi je, da jo ljubite in da imate resne namene. Predno vas torej povabim v svojo hišo in vam dam priliko, se z mojo ljubo hčerko Ljudmilo bližje seznaniti, se mi zdi umestno, da vam povem vse, kar vam je treba vedeti o naši rodbini. Ljudje, ki sklepajo prijateljstva, se morajo vendar poznati, kaj šele ljudje, ki jih naj veže tesna rodbinska vez."

"Res, popolnoma res, da, popolnoma res," je zanosljal gospod Jovan Krtačar in si je užgal novo cigareto.

"Kar se tiče moje osebe," je zopet povzel gospod Janez Krakar, "vam je najbrž že znano, da sem posestnik te hiše, trinadstropne, popolnoma neobremenjene in še osem let davka proste hiše. Sodno je cenjena moja hiša na 160.000 kron, vrh tega pa mi je odmerjena osebna, dohodnina od letnih dohodkov 24.000 kron. Lahko torej rečem, da sem premožen mož. Svoje imetje sem si pridobil s poštenim delom. Sicer sem pred več kot petindvajsetimi leti, ko še nisem nič imel, prišel po nesreči v konkurz, vsled česar sem se moral za nekaj mesecev umakniti iz javnosti, ali z delom in s štedljivostjo sem si zopet pomagal na površje, sem uredil vse svoje obveznosti in uživam zdaj v miru sad svoje delavnosti. Od tega sadu dobi moja Ljudmila na dan poroke 40.000 kron. Teliko kar se tiče mojega značaja."

Gospod Jovan Krtačar se je vljudno priklonil in gospod Janez Krakar je nadaljeval.

"Moja žena je blaga duša. Najboljša mati je in skrbno je vzgojila svoje otroke. Pred leti, oh, dolgo je že tega, so ji nekaj nagajali, češ, da se je zaslišana pred sodiščem pod prisego nekaj zmotila, a moja žena se je takrat za nekaj mesecev umaknila iz javnosti in danes se nihče več za to ne meni. Povem vam to raje sam, ker ne maram, da bi vam zlobni in zavistni ljudje kdo ve kaj natvezili. Lahko vam pa rečem: moja žena je vrla žena in je vzorna mati in moja hči Ljudmila dobi na dan poroke 40.000 K dote. Toliko o značaju moje žene."

Gospod Jovan Krtačar se je zopet molče priklonil, na kar je gospod Janez Krakar zopet nadaljeval.

"Troje otrok mi je bog dal. Ljudmila je moja najstarejša hčerka. Zelo izobrazena je; govori vam več inozemskih jezikov in na klavir vam igra, krasno in nikdar dolgo. Pravi biser dobite ž njo. Sicer se ji je primerila mala nesreča, ko je bila stara dobrih štirinajst let, da se je seznanila z nekim študentom, a stvar se je normalno uredila. Ljudmila se je za nekaj časa umaknila iz javnosti, študent je bil izključen, je postal pesnik in se je obesil, no, otrok je pa tudi umrl. Kakor rečeno je bila Ljudmila takrat šele štirinajst let stara, torej je že tako dolgo od te nesreče, kakor da se sploh nikoli ni zgodila. In od takrat je bila Ljudmila vedno previdna, da, jako previdna in nikoli več se ji ni nič primerilo. S ponosom pa lah-

Največja slovenska farmarska naselbina v Ameriki

Willard v državi Wisconsin. Naselbina v Willardu je stara komaj par let. To pač priča, da ima ta naselbina vse predpogoje, ki so potrebni za uspešno in dobičkorno poljedelstvo. Ako bi ne bila zemlja rodovitna, ako bi ne bilo podnebje zdravo in za poljedelstvo zelo ugodno, ako bi kraj ne imel dobrih železniških zvez, ki omogočajo hitro razpečavanje pridelkov brez večjih stroškov in truda, ako bi ne imel vseh drugih vrlin ki delajo novega farmarja zadovoljnega, bi prvi naselniki ostali osamljeni ali bi pa bili celo prisiljeni zapustiti izbrani kraj. Toda pri Willardu je ravno obratno resnica. Brez vsake večje reklame se je tu do danes neselilo nad sto slovenskih družin in novi priseljeniki vedno prihajajo semkaj.

Farma rojaka Gregor Seliškarja na Willardu, Wis.

Drug dokaz, da je Willard najprimernejši kraj zaslovenskega novega farmarja, je to, da je veliko število dosedanjih naselnikov dobilo za seboj na Willard svoje sorodnike in prijatelje.

Naselbina Willard se nahaja v Clark County-ju, ki je nekako v sredini države Wisconsin. Ta County je važno železniško križišče, kajti skozi ta County vodi pet železnic. Willard leži prav ob železnici.

Clark County ima po vladnem poročilu nad sto mlekarin in sirarn ter producira vsako leto za nad dva milijona dolarjev mlečnih produktov, od katerih pride lepo število tudi na Willard. Izborna vspeva tursica, ječmen, rž, krompir sladkorna pesa, sočivje, zeljenjava in drugi pridelki. Zlasti povoljno vspeva detelja in vsakovrstne trave, kar je zlasti za živinorejo nepopisne vrednosti. Tudi sadje vspeva povoljno, zlasti jabolka.

Številni lepi domovi, katere so si postavili v kratkem času slovenski naselniki, najjasneje pričajo o rodovitnosti zemlje, ki je izvor vseh farmarjevih dohodkov.

Toda ne samo gospodarsko, tudi politično moč že imajo slovenski naselniki na Willardu: Rojak

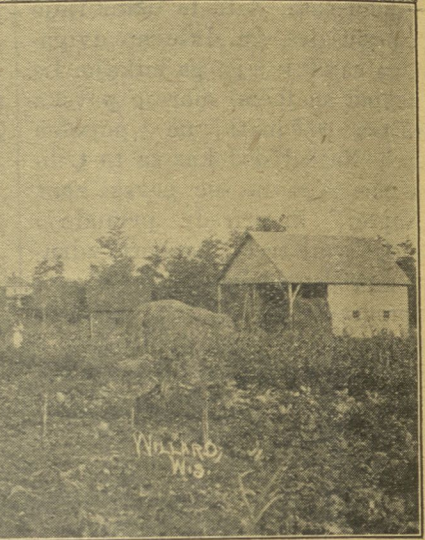
ko rečem, da je izvrstno dekle in da bo izvrstna gospodinja, žena in mati. Glavno pa je — ne vem, če sem to že omenil — da dobi na dan poroke 40.000 K dote in po moji in moje žene smrti še tretjino vsega premoženja. Toliko torej o značaju moje hčere Ljudmile."

Gospod Jovan Krtačar se je tretjič molče priklonil.

"In zdaj," je menil gospod Janez Krakar, "bi vas pa prosil, da mi tudi vi, čestiti gospod Jovan Krtačar kaj poveste o svojem značaju."

Steve Legat je občinski tajnik, poštar, postajenačelnik ter tajnik šolskega distrikta; rojaka Anton Zupančič in Ignac Česnik sta mirovna sodnika zadnji je tudi član šolskega distrikta ter kandidat za župana na Willardu in bo gotovo tudi izvoljen. Rojaka Steve Plavec ter Pavel Maren sta občinska konstablerja.

V sosednji slov. naselbini Gorman katera je oddaljena le par milj od Willarda, imajo Slovenci ves šolski odbor v svojih rokah. Rojak Frank Lesar je nadzornik tega šolskega distrikta. Lahko bi našli še več družih zanimivosti o tej hitro rastoči slov. naselbini, a to naj zadostuje za sedaj, Omenimo naj še to da imajo Slovenci tu svojo cerkev in šolo. Takoj zraven slovenskih naselnikov je dosti

Farma rojaka Gregor Seliškarja na Willardu, Wis.

zemlje na prodaj. Tu se nudi najlepša prilika za tiste Slovence ki se nameravajo podati na farmo. Cena akru je \$18.00 in se lahko plačuje na male mesečne obroke.

Rojaki, ki ste namenjeni na farme, ne bodite lahkomišljeni, kadar kupujete farme, tu se gre vam za vašo bodočnost. Bodite previdni kje kupite in kaj kupite. V vašo lastno korist in obrambo vam svetujemo samo tole: Predno kupite kje drugje, pišite nam po informacije, in oglejte si zemljo na Willardu, da se ne bodete kesali!

Mi smo edini zastopniki za Jugoslovane za to zemljo. Mi zastopamo lastnike ne agente. Vsaki kupec dobi lahko vsaki čas čisto in popolno lastninsko pravico (deed). Predsednik družbe, katera lastuje to zemljišče je dobro znani okrajni sodnik v Milwaukee, John Karel.

Vsak, kdor želi dobiti naslove od slov. naselnikov na Willard in jim sam pisati za pojasnila, naj se obrne na nas in mu jih pošlje.

Za vsa nadaljna pojasnila pišite ali pridite na **Adria Colonization Co.**, 322 Reed st. Room 6., German American Bank Bldg.

Uradjemo tudi zvečer in ob nedeljah dopoldne.

Adv. **Ig. Kušljan**, upravnik.

"Eh — da," je odgovoril gospod Jovan Krtačar, "o mojem značaju ni treba dosti govoriti, dovolj je, če povem, da sem pripravljen vzeti vašo hčerko Ljudmilo za ženo."

F. L.

Oglas.

Na prodaj imam loto na zelo ugodnem kraju: Blizu Ravena Parka, dva bloka od Oakland ave. in Jarvis st. Cena znaša samo \$400. — Frank Hochevar, 287 Greenbush st., Milwaukee.